

CAPÍTOL 2: Preparem l'anada a la Zona Franca

L'escola, a l'edifici vell, ja era història i en Lluís em va encarregar anar a veure com era el lloc on ens traslladaríem, cada dia, durant tot el curs 93-94, segons la previsió inicial.

Al matí, ben d'hora, vaig agafar el cotxe i amb un plànol de Barcelona, no existia encara el Google maps, em vaig dirigir cap a la Zona Franca amb la missió de trobar l'escola "San Raimundo de Peñafort", al carrer Tortosa.

Vaig arribar a la plaça del Nou, per allà, segons el mapa, trobaria l'escola que buscava.

En aquella època he de dir que la plaça del Nou marcava el fi de la "Barcelona olímpica", seguir endavant era aventurar-se en el conjunt de carrerons de les cases barates "Eduard Aunós", ocupades, en part, per famílies provinents de les barraques de Montjuïc. Era endinsar-se en un món desconegut per a mi, i crec que per a molts barcelonins, era el barri que inspirà Paco Candel els seus llibres "Donde la ciudad cambia su nombre" i "Els altres catalans".

Em vaig carregar de valor i m'hi vaig endinsar. Un cop passat el primer carreró vaig veure un edifici de dues plantes situat en mig d'aquelles casetes de planta baixa. Davant meu tenia l'escola que buscava, l'escola on havia estudiat Paco Candel. Exteriorment feia molt més bon aspecte que les cases que l'envoltaven, vaig observar-ne alguna de tapiada i alguna altra d'enderrocada, amb el temps descobriria el perquè.

Era primers de juliol. Feia calor. Les portes eren obertes tot incitant a traspassar el llindar, finalment vaig trucar el timbre. No va contestar ningú. Vaig decidir entrar. Un cop dins, a mà esquerra, un conjunt d'espelmes enceses i rams de flors davant d'una imatge de la Verge del Carme conformaven com una petita capella.

Més al fons, en un pati interior, un gall, algunes gallines i conills donaven un aire "ecològic" a l'entorn. Però no hi havia ningú.

Ja sortia quan vaig veure una senyora que venia amb flors i una espelma per a la improvisada capella.

- Perdoni, sap si hi ha algú a l'escola?
- ¿Cómo dice?
- ¿Si sabe si hay alguien en el colegio?
- Sí señor, Jordi, el conserge, pero ahora seguro que está en el incendio con los bomberos.
- ¿Qué?
- Sí, allí al fondo.

Va dir-ho tot indicant amb el dit el final del carrer on es veia moviment de guàrdia urbana i bombers. En mig de tots, donant ordres, destacava un senyor amb un xiulet i una gorra de plat.

- Ese es Jordi. – Va dir assenyalant-me el senyor del xiulet.

Em va quedar clar que seria interessant tenir bones relacions amb qui semblava que controlava el barri. Vaig decidir que calia parlar amb ell.

- ¿Y, no hay nadie más?
- ¿Quién quiere que esté? Han cerrado el colegio; pobres niños tendrán que ir a otro colegio.

Dit això, amb una barreja de tristesa i ràbia, va entrar a l'escola amb les flors i l'espelma.

Va passar una mitja hora i la gent va anant dispersant-se; en Jordi venia ja cap a l'escola on jo l'estava esperant impacient.

Em vaig presentar com el cap d'estudis de l'escola que hi aniria a partir de setembre.

- Hombre, los pijos de Barcelona que vienen a ocupar nuestra escuela.

Comencem malament, vaig pensar, no som gaire benvinguts.

- Vamos a tomar algo al bar, en el cole ya no queda nadie.- va suggerir.

No era la millor proposta anar a aquell bar, prop de l'escola, que dubto hagués superat una inspecció sanitària, però vaig acceptar. No era qüestió de començar amb mal peu.

Vaig demanar un cafè, ben calent, com a mínim mataria algun bacteri...

Vam seure a una taula. El cambrer va netejar la taula amb un drap que en el seu dia havia estat blanc, ens va servir el cafè i una cervesa pel Jordi.

Llavors va posar-me al corrent de la situació.

L'escola havia funcionat fins al dia 23 de juny. Ara, per tal d'acollir els "niños de papá", s'havia distribuït el poc alumnat que hi assistia entre les diferents escoles properes.

Això no era ben vist, ja que els obligava a sortir del seu barri. Finalment tothom havia acceptat, amb l'excepció de dues famílies que insistien a quedar-se.

Un altre motiu de greuge era que s'estava reparant i pintant l'escola para "los pijos de Barcelona", després d'anys d'abandonament.

Certament no es presentava una rebuda agradable.

Vam seguir parlant de la calor, de l'origen del barri, de les cases barates, de les barraques de Montjuïc... i de cop va pronunciar un nom... el Pare Mauri. Un sacerdot que havia atès a la gent que malvivía als baixos de l'abandonat estadi de Montjuïc, a les barraques de la muntanya o dins alguns pavellons buits de la fira. Havia ajudat algunes famílies amb els diners i tràmits per instal·lar-se a les cases barates mitjançant l'obra social Juan XXIII.

Casualment el meu primer destí com a mestre, durant dos anys, va ser l'escola Ilar Joan XXIII, fundada i dirigida pel Pare Mauri, prop del cementiri de Collserola, per a infants abandonats o de famílies amb dificultats, que va fundar quan va acabar la tasca a Montjuïc.

Li vaig dir i tot va canviar. Em va fer anar a visitar algunes cases on em presentava als caps del clan dient-los que jo havia treballat amb el Pare Mauri, tot eren exclamacions i

invitacions. Vaig comprovar el gran record que en tenien i la bona tasca que havia fet amb aquella gent.

S'acostava l'hora de dinar i, refusant la invitació per quedar-me a dinar a una casa, vaig decidir acomiadar-me fins a l'endemà.

Vaig agafar el cotxe i, abans de marxar, vaig fer una mirada al voltant. Ja no feia por aquell paratge, eren bona gent, hospitalària i afable.

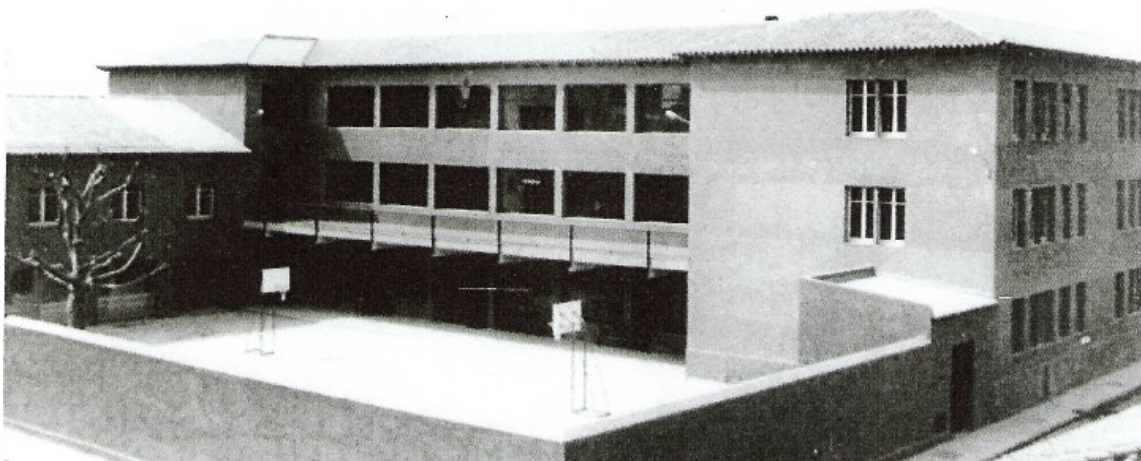
Després d'un inici preocupant la jornada acabava amb bones perspectives.

L'endemà hi tornaria, en Jordi em volia ensenyar l'escola i presentar-me a la Visi, professora de l'escola que es quedaria amb nosaltres per fer de mitjancera amb la gent del barri. També em presentaria les dues famílies que no volien marxar.

El nou dia prometia emocions....

Però haureu d'esperar al 3r capítol.

RECULL D'IMATGES

Fotografia de l'escola que ens acolliria quasi dos cursos.

Vista posterior i pati d'esbarjo als anys 60

Capella del Carme, al vestíbul de l'escola.

Un carrer del barri d'Eduard Aunós.
Les cases barates.